

BETH LINCOLN

SWIFTOVCI

ZÁHADA.
DAREBÁCTVO.
VRAŽDA.

ILUSTROVALA
CLAIRE POWELL

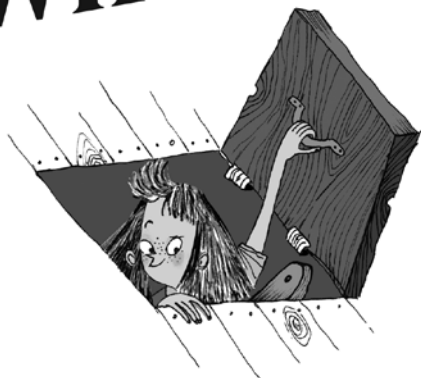
bambóok

BETH LINCOLN

SWIFTOVCI

ILUSTROVALA
CLAIRE POWELL

BETH LINCOLN
SWIFTOVCI
ILUSTROVALA
CLAIRE POWELL

Vydala GRADA Slovakia s.r.o. pod značkou Bambook
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 276. publikáciu

Z anglického originálu *The Swifts*, vydaného vydavateľstvom Puffin Books, ktoré je súčasťou Penguin Random House Children's, v roku 2023, preložila do slovenčiny Jana Sliacka.

Jazyková redakcia Anetta Letková
Grafická úprava a sadzba Marek Kulka
Zodpovedná redaktorka Natália Kulťková

Vydanie 1., 2024
Počet strán 368
Tlač FINIDR, s. r. o.

Text copyright © Beth Lincoln, 2023
Illustrations copyright © Claire Powell
First published as *The Swifts* in 2023 by Puffin,
an imprint of Penguin Random House Children's.
Penguin Random House Children's is part
of the Penguin Random House group of companies.

Slovak edition © GRADA Slovakia s.r.o., 2024
Translation © Jana Sliacka, 2024

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy
Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováaná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.
Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané.
Automatizovaná analýza textov alebo údajov v zmysle článku 4 smernice 2019/790/EÚ a používanie tejto knihy na tréningovanie AI sú bez súhlasu nositeľa práv zakázané.

ISBN 978-80-8090-884-3 (ePub)
ISBN 978-80-8090-883-6 (pdf)
ISBN 978-80-8090-882-9 (print)

*Pre moju rodinu,
pokrvnú aj spriaznenú.*

Obsah

PRVÁ ČASŤ

1. Neohlásená návšteva	11
2. Slovník	22
3. Mapovanie interiéru	28
4. Návrh výskumu	39
5. Závažné záležitosti	50
6. Predstavovanie hostí	60
7. Združené pomenovania	69
8. Koledovanie si o malér a dvorenie chaosu	80
9. Dôchodok	88

DRUHÁ ČASŤ

10. Podnetný incident	101
11. Podozrivé postavy	112
12. Panská šaráda	117
13. Odstávka	131
14. Lekcia darebáctva	139
15. Prológ z minulosti	153
16. Povečerná indícia	164
17. Spojte sa, nech nestratíte hlavy	170
18. Motív a prostriedky	183

19. Pamplémousseov zásah do čierneho	191
20. Mrazivý prípad	202
21. Záblesk inšpirácie	214
22. Sprážka	221
23. Najlepšie plány	234
24. Pozor na smrť	245

TRETIA ČASŤ

25. Nácvik	257
26. Reťazec nešťastia	268
27. Zošitie	274
28. Pravá tvár	284
29. Rétorická pomôcka	290
30. Pod domom	299
31. Kto sa smeje naposledy, ten sa smeje najlepšie	312
32. Rozuzlenie	323
33. Spravodlivosť po swiftovsky	332
34. Pokrvní a pokorní	338
35. Predprítomný nečas	350

V jedno skoré májové ráno sa u Swiftovcov konal pohreb, na ktorý sa všetci členovia domácnosti vymódili. Dokonca aj ich dom vyzeral pri tejto príležitosti honosnejšie, než býval obvykle. Na dvore sa nepovaľovali opadané listy zo stromov, labyrint zo živého plota bol úhľadne vystrihaný a sochy v záhrade ktosi vypucoval až za ušami.

Rodinní príslušníci si starostlivo precvičovali smútočné príhovory pred zrkadlom, až kým sa v procesii nevydali na cintorín. V rukách niesli rakvu a na tvárach mali profesionálne pochmúrne výrazy.

Arciteta Schadenfreude tvrdila, že jej pohreb by mal vyzeráť ako svadba obrátená hore nohami. Keďže sa rodina snažila jej želanie naplniť, cestu k hrobu vyzdobila kvetmi a na stromy uviazala čierne stuhy. Naľavo od náhrobku umiestnila stolík s Kuchtičkínou uhľovočiernou tortou a napravo gramofón, z ktorého vychádzala žalostná melódia.

Spredu držala rakvu Šarapata Swiftová, zozadu sa hrbila jej najstaršia sestra Blažena, prezývaná Blaža, a statný strýko Vodovír. Šarapata bola od ostatných podstatne nižšia, a to jej prácu vôbec

neulahčovalo. Nech sa akokoľvek snažila, rakvu nedokázala udržať v stabilnej polohe. S každým krokom sa nebezpečne nakláňala zo strany na stranu, čo robilo šediny nielen nosičom, ale aj druhej Šarapatinej sestre, Fenoméne. Tá kráčala na čele procesie a vydávala príkazy ako letová dispečerka. Keď vrhla na Šarapatu zlostný pohľad, ihneď sa narovнала. Predstavila si, že je vyššia a dokáže všetko, čo si zaumieni.

Smútočná perepúť sa preplietala pomedzi hroby ako zubná niť cez štrbavú čelusť. Počas cesty si Šarapata čítala náhrobky s menami svojich zosnulých príbuzných:

Kalamita Swiftová

1598 – 1652

Prídavné meno

Nepriaznivá či neočakávaná situácia

a

Gýč Swift

1733 – 1790

Podstatné meno

Nevkusný umelecký výtvor bez výpovednej hodnoty

Po tom, čo Šarapata preniesla hmotnosť z jednej nohy na druhú, rakva sa znepokojivo zaknísala. Blaža na sestru výstražne zasyčala, no nijako jej to nepomohlo, ba čo viac, Šarapata sa naschvál zamrvila, aby ju ešte viac rozdráždila. Ufúľanou rukou prešla po naleštenom dreve a na rakve zanechala šmuhu. Keby ju uvidela arciteta Schadenfreude, vyskočila by z kože. Zastávala totiž názor, že na rakvu by mal človek minúť viac peňazí ako na

dom, keďže pod zemou strávi dlhší čas ako na pozemskom svete. Umazaná rakva však nebola jedinou vecou, za ktorú by ju arciteta pokarhala. Pohrdavo by hľadela na jej modrinami posiate kolená, na konáriky v jej vlasoch i na myšlienky v jej hlave.

Po Šarapatinej pravici sa týčil náhrobok s nápísom:

Gaunerka Swiftová

1860 – 1889

Podstatné meno

Zlý, podlý človek, ktorý sa prevíňuje proti právnemu poriadku

Šarapata by si zrejme mala s Gaunerkou čo povedať.

Keď Swiftovci zastali pred hrobom a prišiel rad na spustenie rakvy, nastala panika. Zatiaľ čo sa strýko Vodovír pokúšal uložiť rakvu dôstojne a pomaly, Blažena konala prirýchlo. Šarapata, naopak, stála ako solný stĺp a otupene premýšľala nad *Gaunerkiným životom*.

„Šara!“ okríkla ju sestra. „*Prosím*, mohla by si...“

Z rakvy sa odrazu ozvalo *mňauknutie*.

Blaža zapišťala a zodvihla ruky. Rakva dopadla s dunivým hlučkom do trávy a prevrátila sa. Veko odletelo tiež. Šarapata sa mu šikovne uhla, no, čo čert nechcel, skončila priamo v čiernom koláči. Ruky mala zalepené a špinavé od plnky.

Na cintoríne zavládlo hrobové ticho, ktoré prerušovalo iba kvílenie gramofónu.

Swiftovci opatrne nazreli do rakvy vystlanej čiernym hodvádom. Vnútri neležal nebožtík, iba kocúr Mosúr. Zaspato zazíval, natiahol sa a odbehol kdesi do lesa. Šarapata mykla plecami a z prsta si oblizla kúsok čiernej polevy.

„Nuž,“ ozval sa známy hlas, „musím povedať, že toto bol jeden z najhorších nácvikov môjho pohrebu.“

Skupinka sa previnilo obrátila k arcitete Schadenfreude. Sedela na Ohavcovom pomníku – v jednej ruke držala vychádzkovú paličku a v druhej divadelný ďalekohľad, cez ktorý pozorovala ten hurhaj na mieste jej posledného odpočinku.

„Nebojte sa, tetuška! Do večera bude všetko tak, ako má byť!“ ubezpečil ju strýko Vodovír. Naklonil sa k Šarapate a jednou rukou ju zodvihol do vzduchu. Mal čo robiť, aby sa vyhol jej špinavým rukám, ktoré sa chystali umazať mu bradu. Keď ju opäť skladal na zem, kľby mu zavrzgali ako trámy starej rybárskej lode.

„Poponáhľajte sa trochu,“ zaškrípala arciteta zubami a napravila si železný obojok okolo krku. „Pochovať ste ma mali už o jedenástej, zakopať o dvanástej, do pol jednej ste ma mali oplakávať a o trištvrte na jednu ste sa už mali vracieť do domu na obed. Harmonogram bol predsa stanovený jasne. Nevieam, či ti môžem ešte veriť, Vodovír.“

Život arcitety Schadenfreude bol naplánovaný do posledného detailu, a preto ani jej pohreb nebol výnimkou. Swiftovci ho pod arcitetiným drobnohľadom nacvičovali mesiac čo mesiac už od vtedy, čo sa Šarapata naučila chodiť. Pokiaľ si pamätá dobre, na nácviku sa vždy čosi pokašľalo.

„Blažena, Šarapata, nabudúce sa snažte držať rakvu v jednej rovine. Vyzeralo to, akoby ste kráčali dole kopcom,“ pokarhala sestry.

„Nie je to také *jednoduché!*“ zamrncala Blaža. „Strýko Vodovír je od nás oveľa vyšší.“

„Vzhľadom na priemernú rýchlosť rastu adolescentov by ste

mali obe do arcitetinej smrti podrástť,“ poznamenala Fenoména a utrela si laboratórny plášť od tortovej polevy. „Potom sa to pekne vyrovná,“ dodala.

„Aspoň niečo! Stále však môžem zomrieť skôr, než podrastiete čo i len o centimeter,“ odfrkla si Schadenfreude. „Blaža, myslím, že tá výzdoba postačí. Možno by som ešte pridala zopár mašlí. No a čo sa týka tvojej sestry...“

Šarapata si prestala oblizovať prsty od krému.

„Predpokladám, že to ty si vložila Mosúra do rakvy.“

„Kocúry majú predsa rady skrývačky,“ pokrčila Šarapata plecami.

„Nemohla by si so znesväcovaním môjho hrobu počkať, kým naozaj neotrčím kopytá?“

Táto poznámka sa zdala Šarapate veľmi nespravodlivá. Na poslednej generálke arcitetinho pohrebu sa jej podarilo zaseknúť rakvu vo vchodových dverách, a tak ju musela rodina niekoľko dní pri vstupe aj výstupe z domu podliezať. Odvtedy sa však naozaj polepšila.

Výraz na Šarapatinej tvári bol takmer rovnako kyslý ako ten arcitetin.

„To bude tým tvojím menom. No nič – aké ti vybrali, také máš,“ povzdychla si Schadenfreude. „Spravíme si obedňajšiu prestávku. Potom to tu musíme vyupratovať a pripraviť sa na zajtra.“

Po rozpustení nácviiku rodina docupitala do domu. Šarapata cestou hladila náhrobné kamene a čítala na nich mená svojich zosnulých – *Kútik, Katarzia, Fuška, Sorta*.

To bude tým tvojím menom.

Šarapata sa otriasla a pokúšala sa potlačiť iritáciu, ktorú jej

arciteta navodila vždy, keď použila túto zaužívanú frázu. Dnes si ňou nenechá pokaziť deň.

Prečo?

Pretože dnešok bol predvečerom zajtrajška, počas ktorého sa chystala ukradnúť poklad svojej rodiny.

„Dávaj pozor, kde šliapeš,“ napomenula ju Blaža po tom, čo preskočila cez náhrobok. „Ako to, že sa ti stále pletú nohy? To ich máš až také veľké, že sa o ne potkýnaš?“

„Moje nohy nie sú veľké!“ bránila sa Šarapata. „To iba tie tvoje sú malé. Mám pocit, že vedľa mňa kráča mravec!“

Šarapata zacvakala zubami a vrhla sa na sestru s natiahnutými rukami. Vyzerali ako ľudské kliešte.

Blaža odskočila.

„Ty si fakt trafená!“ pokrútila hlavou a odpochoďovala dlhým krokom preč.

„Na tvojom mieste by som ju nedráždila,“ odporučila Šarapate sestra Fenoména. Hľadela na ňu múdrymi očami – očami vedkyne. „Azda sa nepamätáš na ten incident s katapultom?“

„Kdeže, na ten nikdy nezabudnem,“ pokrútila hlavou. Akoľvek sa *snažila* sestrám i arcitete Schadenfreude vysvetliť, že na Blažu katapultom nemierila, nechceli ju počúvať. Zo Siegemastera 5000 preto zostala iba kôpka popola v Kuchtičkinej peci. Šarapata sa zaprisahala, že sa Blažene za katapult pomstí, a to napríklad tak, že keď nájde skrytý poklad, nepodelí sa s ňou ani o kúsoček.

Čím bližšie bola Šarapata pri dome, tým ostrejšie videla dve nezvyčajné veci. Prvou z nich bolo elegantné tmavozelené auto zaparkované na príjazdovej ceste. Malo nízky podvozok a špicatý

predný nárazník, ktorým mierilo na vchodové dvere ako na rukojemníka. Ďalšou podivnosťou bolo, že oproti rodine vracajúcej sa z cintorína šprintovala Kuchtička. Líca mala uľúvané od oleja, ktorý jej zrejme vytekol počas opravných prác na motorke. Cválala vpred a nervózne švihala rukami.

„Je tu,“ pristála v štrku a lapala po dychu.

Šarapata vyskočila od radosti do vzduchu a rozbehla sa smerom k domu. Zvyšok Swiftovcov zatiaľ zavial kúdom prachu.

Počas behu si Šarapata v duchu prechádzala obsah batoha, ktorý si ukryla na streche. Mala v ňom lano, baterku, kľúče na zámky, lopatku, papier a ceruzky, otvárač na listy, ďalekohľad, sušienky a fľašu vody pre prípad, že by kdesi v dome uviazla. Jej príbuzní prídu na veľké pátranie poriadne pripravení, preto za nimi nemôže zaostávať. Ktovie, či sa pre ňu Fenoména vôbec obťažovala zostrojiť detektor kovov, o ktorý ju dávnejšie požiadala.

Po príchode do vstupnej sály uvidela Šarapata v pološere spóciatku iba pár bielych rukavíc. Keď si však jej oči privykli na tmú, začali rozoznávať ženskú postavu s pokožkou rovnako bledou ako rukavice. Tvár mala mdlú a ochabnutú ako jablko, ktoré zostalo v mise s ovocím pridlho. Jej vek sa nedal poriadne odhadnúť. Žena bola odetá v tvídovom kostýme, kučeravé vlasy pochybnej farby mala zopnuté dozadu.

Keď sa otočila k Šarapate, okrúhle okuliare na nose sa jej len tak zablýskali.

„Matróna!“ zvolala. „Opäť nadišiel ten čas! My... ach!“

Žena zažmurkala a zaostrila na Šarapatu, ktorá sa k nej rútila s vystrčenou dlaňou na znak privítania. Nebolo by na tom nič neslušné, keby dlaň nemala pokrytú hlinou a zvyškami torty.

Namiesto toho, aby sa s ňou žena zvitála, preventívne si založila obe ruky za chrbát, akoby jej Šarapata chcela podať mŕtveho potkana.

Neprijemnú situáciu našťastie narušil príchod zvyšku rodiny. Strýko Vodovír sa dovnútra doterigal aj so ženinou batožinou – s dvoma starožitnými kuframi, so škatuľou na klobúk a s niekoľkými koženými tubami zviazanými dokopy. Šarapata sa ihneď zamyslela nad tým, čo by sa v nich mohlo ukrývať. *Teleskopy? Ukradnuté obrazy?* Nedávno sa dočítala o domorodom austrálskom hudobnom nástroji s dlhým hrdlom z eukalyptového dreva. Je možné, že ich hostka pricestovala až z Austrálie?

Keď však znova otvorila ústa, bolo jasné, že nie je Austrálčanka. Rozprávala so vznešeným anglickým prízvukom, hlasom používaným v univerzitných knižniciach.

„Ach, tak tu ju máme,“ usmiala sa na arcitetu Schadenfreude. „Aj s Vodovírom! Už je to tu zas! Opäť sa stretávame, aby sme...“

„*Dedičná*,“ zahriakla ju arciteta. „Prišla si k nám o deň skôr!“

„Áno, áno,“ prikývla natešene. „V liste som však uviedla, že musíme prebrať niečo *veľmi* dôležité...“

„Žiadny list som nedostala,“ povedala teta Schadenfreude ostrým tónom, ktorý naznačoval, že lacné výhovorky na ňu neplatia.

„Ach, ako to?“ začudovala sa. „Poslala som ho pred týždňom spolu so zvyškom pozvánok na rodinnú stretávku.“

Členovia rodiny chápavo pokývali hlavami. Schadenfreude nedôverovala nikomu v uniforme, či už to boli policajti, vojaci, členovia orchestra, predavači, školáci, hasiči, alebo kuchári. Ani poštári na tom neboli o nič lepšie. Jediný, kto dostal výnimku

a mohol sa priblížiť k jej domu, bol Sulejman, miestny poštár, ktorý už druhý týždeň ležal v posteli s chrípkou.

„Čo už s tebou, keď si tu,“ hlesla arciteta. „Dievčatá, toto je vaša teta Dedičná. Dedičná, toto sú moje dievčatá – Blažena, Fenoména a Šarapata. Poradie ide od najstaršej po najmladšiu, od najporiadnejšej po najproblémovejšiu.“

„Ach, rada vás spoznávam, dámy,“ zaštebotala Dedičná.

Šarapata tušila, že teta klame. Klamstvo je totiž zlomyseľné, žije si vlastným životom a nech sa ho snažíte akokoľvek ututlať, vždy sa vynorí na povrch, prešmykne sa vám cez prsty, vyjde z vašich úst a podlomí vám nohy.

Šarapata bola v odhaľovaní klamstiev veľmi dobrá a to tetino spozorovala tiež. Stačilo sa pozrieť na jej tikajúce ľavé oko a hneď vedela, že tu niečo neseďí. Aj keď na tetin príchod čakala celé týždne, čosi sa jej na nej nepozdávalo – možnože to boli jej uslzené oči, biele rukavičky alebo pohľad, ktorým na ňu hľadela. Tvárila sa, akoby sa pozerala na plesnivé zvyšky jedla zo zadnej časti komory.

„Si dôležitá?“ opýtala sa jej Šarapata trochu pochybovačne.

„Áno,“ odvetila teta pyšne. „Som rodinná archivárka. Je to moja práca. Teda, *poslanie*,“ založila si ruky v bok. V očiach sa jej zaleskli slzy dojatia. „Je to moja *povinnosť*, moja *výsada*. Viediem záznamy o živote Swiftovcov, zachovávam našu rodinnú históriu, zvyky a dedičstvo pre ďalšie generácie...“

Schadenfreude si odkašľala a prerušila tetin výlev.

„Nechcem rušiť, Dedičná, ale presuňme sa radšej k jadru veci,“ napomenula ju.

„Áno, poďme na vec. V laboratóriu už na mňa čaká jeden experiment, s ktorým neradno otáľať,“ súhlasila Fenoména.

„Ja si musím naplánovať outfit na zajtrajšiu stretávku,“ posúrila ju Blaža.

„A ja sa chcem naobedovať,“ utrúsila arciteta.

„Schadenfreude, toto je Fenoménino a Šarapatino prvé rodinné stretnutie! Je to dôležitý míľnik! Naše tradície si musíme zachovávať!“ zháčila sa Dedičná.

„Tradícia-netradícia, v kuchyni už na mňa čaká omeleta so šampiňónmi.“

Teta Dedičná zvrátila čelo. Už-už to vyzeralo, že Schadenfreude vynadá, no keďže vedela, že takúto konfrontáciu by neustála, radšej stiahla chvost.

„*Opäť nadišiel ten čas,*“ zapakovala. „*Znova sa tu stretávame.* Ako archivárka som si prečítala všetku dostupnú literatúru, vyložila som si znamenia a preverila dostupnosť ostatných členov rodiny, aby som zvolala slávnostné stretnutie. Spolu s ďalšími príbuznými sa vrátíme do domu nášho rodu, utužíme vzájomné väzby a zachováme mier v našej rodine. Pokúsime sa nájsť stratený majetok, ako sme to robili po celé desaťročia a ako to budeme robiť aj naďalej – kým bude existovať naše priezvisko. Matróna Schadenfreude, prichýlite nás?“

„No,“ povzdychla si arciteta, „myslím, že hej.“

„Výborne,“ zaškerila sa Dedičná a hodila sa do arcitetinho náručia. „Stretnutie sa môže oficiálne začať!“

Kedysi dávno-pradávno, keď ešte Swiftovci nosili pančucháče a kabátce, pomenúvali všetkých svojich potomkov menom Mária alebo Ján. Pri večeri to bolo veľmi mäťúce, lebo keď ste Jána poprosili o podanie misy so zemiakmi, načiahlo sa po ňu desať rúk. Takto to bolo dovtedy, kým Mária Tridsiata Piata nezačala pre deti vyberať mená z rodinného slovníka. Máriu a Jána by ste na ulici stretli bežne, no o Daromnici či Škrabancovi sa to povedať nedalo. Tento nápad sa ostatným náramne zapáčil, a tak sa tradícia zachovala až dodnes.

Šarapata sa síce nepamätá na deň, keď sa narodila, no vie si živo predstaviť, ako to v nemocnici vyzeralo. Po izbe pobehovali sestričky, jej mama sa unavene usmievala a otec jej starostlivo naprával vankúše. Ona sama ležala zabalená v perinke a vyzerala ako malý oriešok s chumáčom neposlušných jemných vlásokov na hlave.

Keďže slovník videla už viackrát, nemusela si ho domýšľať. Bola to obrovská starobylá kniha v obale z teľacej kože so stránkami z pergamenu a papiera, s úhľadnými nápismi v moderných fontoch, krasopisnými výrazmi, v ktorých písmeno S vyzeralo ako F, či so slovami napísanými na stroji.

Po jej narodení položil otec pred mamu slovník a nechal ju vybrať dcére meno. Šarapatine sestry sa tomu medzitým prizerali a ohŕňali nosmi. Mama listovala v slovníku so zatvorenými očami, prstom prechádzala z jednej strany na druhú, až kým nezastala na osudnom výraze a jeho definícii.

Šarapata si túto scénu vedela predstaviť preto, lebo tradícia výberu mena sprevádzala narodenie každého Swifta. Výnimkou bola iba arciteta Schadenfreude, ktorá sa narodila o päť týždňov skôr počas rodinného výletu do Nemecka. Jej rodičia si vtedy museli vystačiť s tým, čo mali poruke.

Skôr než stihla teta Dedičná domudrovať, Blaža vybehla hore schodmi do izby. Teta Schadenfreude začala s Kuchtičkou diskutovať o jedálnom lístku a strýko Vodovír sa pustil do kontroly svojho plniaceho pera v peračníku.

Keď si Dedičná uvedomila, že jej výklad nikoho nezaujíma, podišla k veľkej sklenenej vitríne, v ktorej sa nachádzal rodinný slovník. Bol otvorený na titulnej strane.

Pojem *iluminovaný* má dve definície. Dá sa vysvetliť ako *slávnostne osvetlený*, ale aj ako *ozdobený farebnými maľbami*. Titulná strana slovníka bola aj osvetlená, aj ozdobená, a tak spĺňala oba významy. Stál na nej krasopisný nadpis:

Slovník rodiny Swiftovej

Teta Dedičná sa naklonila tak, že sa takmer dotýkala nosom skla. Roztrasenými rukami stiahla z retiazky zavesenej na krku

malý kľúčik a opatrne otvorila vitrínu. Jej biela rukavička sa naciahla k zažltnutej stránke.

Z prvého poschodia sa odrazu ozval podivný zvuk pripomínajúci zúrivé listovanie v knihe. Za ním nasledoval zúfalý výkrik Šarapatinej sestry Blaženy, ktorá utekala dole masívnym schodiskom. Za päťami mala krdeľ molí.

Na Šarapatinej tvári sa objavil záškodnícky úsmev.

Krátko po zničení katapultu Siegemaster 5000 si Šarapata prevzala od Sulejmana malý balíček s dierami navrchu. V jeho vnútri bola zabalená asi stovka húseníc, ktorú objednala z inzerátu na zadnej strane časopisu o divej zveri. Aby sa sestre pomstila, preplazila sa do jej obrovitánskeho vstavaného šatníka a nechala húsenice hodovať na jej vlastnoručne ušitom oblečení. Vlna, hodváb i bavlna pre ne predstavovala hotové švédске stoly. Navyše, v teplom a tmavom prostredí šatníka mali ideálne prostredie na zakuklenie sa.

Vyzeralo to tak, že práve teraz nastal čas, aby sa z kukiel vyľiahli mole.

Šarapata túžila vidieť, ako Blažena otvára skriňu a hľadá na nepríjemný hmyz. Mole boli veľké ako jej dľaň a na krídlach mali dve obrovské žlté oči, ktorých úlohou bolo zmiašť nepriateľa. Zúrive poletovali zo strany na stranu, krúžili okolo lustra ako malé tornádo a všade navôkol vírili prach. Šarapata bola z molí nadšená, no o tete Dedičnej sa to povedať nedalo. Zavýjala a vystrašene sa oháňala rukami. Jedna z molí priletela k žiarovke osvetľujúcej slovník a dostala sa do vitríny. Keď si to teta všimla, zavrešala, akoby niekto držal zápalku pri obraze Mony Lisy.

Uprostred toho hluku a chaosu si ako jediná zachovávala

chladnú hlavu Fenoména. Zhasla svetlo, aby v izbe nastala tma. Zmätené mole sa rozprchlí, niektoré zaleteli do iných častí domu, iné sa vydali otvorenými dverami za poludňajším slnkom a vtákmi usadenými na konároch.

Šarapata sa od smiechu váľala po zemi.

Blažena sa k nej napajedene otočila. Sršala z nej zlosť, no i ľútosť.

„Pozri, čo si vyviedla, Šara!“ zahromžila a ukázala na rozožratú hodvábnu látku, z ktorej mohli byť kedysi celkom pekné modré šaty. Teraz boli také deravé, že by si ich mohla obliecť leda tak chobotnica. Pohľad na ne rozosmial Šarapatu ešte viac.

„Zničila si mi všetko oblečenie!“ nariekala. „Polovicu šatníka som si ušila ja sama.“

„Máš, čo si chcela, Blaža.“

„Šarapata!“ okríkla ju Kuchtička. V koženej motorkárskej bun-de vzbudzovala so založenými rukami rešpekt. Tvárila sa prísne a nahnevane. Strýko Vodovír, ktorý ju zvyčajne pri šibalstvách po-držal, vyzeral ešte sklamanejšie.

„Čo je?“ zháčila sa. „Blažena si o to koledovala. To ona začala!“

„Ty malá potvora! Tebe by sa páčilo, keby som ti zničila niečo, čo si si spravila *sama*?“ zasyčala Blaža.

„Presne to si mi spravila! To máš za Siegemaster 5000, ty...“ povedala útočne ako divá mačka.

„Myslíš ten sprostý katapult? Veď si ho zmajstrovala za jedno poobedie. Ja som niektoré kúsky šila celé týždne!“

„Nebol sprostý! Bol...“

Bum.

Keď sestry uvideli, ako búcha arciteta Schadenfreude paličkou

po zábradlí, zaraz stíchli. Schadenfreude po Šarapate zazerala a prebodávala ju pohľadom. Malá nezbedníčka sa cítila ako moľa uväznená vo vitríne.

„Dedičná, si v poriadku?“

Archivárka od seba ešte stále odháňala imaginárne mole. Jej biele rukavičky už neboli ani zďaleka také čisté ako pri príchode.

„Áno, myslím, že som,“ zachripela.

„Šarapata,“ vyzvala ju mrzuto Schadenfreude, „ospravedlň sa svojej tete.“

„Mrzí ma to,“ vysúkala ihneď zo seba. „Zatiaľ s tebou nemám nijaký problém. Nezaslúžila si si to.“

„Dobre. A teraz je na rade tvoja sestra.“

„Nie,“ zaťala sa Šarapata.

Schadenfreude na ňu civela svojimi múdrymi očami. Šarapata vzpriamene čakala na rozsudok. Bola pripravená kričať, kopať a bojovať za svoju pravdu. Arciteta však iba pokrčila plecami.

„V poriadku,“ vyhlásila.

„Čože?“ zhĺkla Blažena. Od prekvapenia mala otvorené ústa ako vráta. „Len tak sa jej to prepečie?“

„Ach, kdeže, samozrejme, že ju potrestám,“ mávla Schadenfreude rukou. „No pochybujem, že si z toho zoberie ponaučenie. Veď je to Šarapata. To bude tým menom.“

„To ju neospravedlňuje!“

„Nie, ale všetko to vysvetľuje,“ dala Dedičná arcitete za pravdu a striasla zo seba zvyšný prach. „Náš rodinný slovník je nesmierne mocný. Ak by Šarapate toto meno nesedelo, jej rodičia by ju tak nenazvali.“

Šarapata sa zamračila. Okolo slovníka prechádzala každý deň.

Nevidela na ňom nič špeciálne – bola to kniha ako každá iná, ibaže jej rozmer bol priveľký na to, aby ju čítala vo vani.

„Ako to myslíš?“ opýtala sa tety.

„Slovník mi pridelil meno Dedičná, lebo vedel, že raz budem spravovať rodinné záznamy. O Vodovírovi zase tušil, že sa bude plaviť po mori. Pri tebe vycítil, že budeš vyvádzať neplechu.“

„Chceš tým povedať, že slovník je *kúzelný*?“ zvrážtila čelo Fenoména.

„Nie, podľa nich sa máme so Šariným záškodníctvom zmieriť!“ zavzlykala Blažena a s plačom vybehla po schodoch.

Šarapata sa rozhodla, že za sestrinu stratu sa nebude cítiť previniť. O pár dní ju to predsa prejde a aj tak za tými šatami nemohlo byť až *tolko* práce.

„Chúďa Blažena. Nemôže za to, že má také všedné meno,“ pľutovala ju teta Dedičná. Blažino meno nebolo v bežnom svete ničím nezvyčajné. Podobne na tom boli aj Swiftovci pomenovaní ako August, Daniel či Veronika. „Takí ako ona majú väčšinou priemerné a poriadne nudné životy. Napríklad taká arciteta Zlatka... To je ozaj smutný príbeh. Predstavte si, stala sa z nej optometristka! To mi pripomína...“ rozrečnila sa a svojimi malými okrúhlymi okuliarmi zaostrila na Schadenfreude, „... že by sme mali niečo prediskutovať, matróna.“

Zo vzdialenej časti domu sa ozval tlmený výbuch.

„Hovorila som vám, že v laboratóriu na mňa čaká experiment,“ precedila Fenoména cez zuby a utekala skontrolovať spúšť.

Ak by sa dom Swiftovcov niekedy predával, v inzeráte by stálo nasledujúce:

NA PREDAJ

Okúzľujúci zámoček zo sedemnásteho storočia s pôvodnou budovou postavenou v roku 1602 a ďalšími neskoršími prístavbami. Jedinečné, svojrázne a hravé bývanie na samote vzdialené niekoľko desiatok kilometrov od civilizácie. Ideálne pre tých, ktorí chcú mať od všetkých svätý pokoj. Starostlivosť o dom potrebná!

V skutočnosti by to však znamenalo toto: Dom Swiftovcov je masívna trojpodlažná budova, ku ktorej boli postupom rokov ostatné obytné časti poprilliepané ako žuvačky pod lavicou. O storočie neskôr od pôvodnej výstavby pristavili k zámočku východné a západné krídlo, vo viktoriánskom období dorobili v zadnej časti domu zimnú záhradu, a aby toho nebolo málo, arcistrýko Barchet si z nejakého nevysvetliteľného dôvodu zaumienil, že o niekoľko

rokov neskôr dobuduje k prednej strane sídla vežičku. S ňou vyzeral dom ako ozrutný nosorožec.

Kedysi dávno, keď boli ešte Swiftovci bohatí, vyzeral ich dom aj napriek zvláštnemu tvaru malebne. Odkvapy mal zakaždým čisté a jeho fasáda bola čerstvo natretá, no tak ako jeho majitelia, aj on začal postupne chradnúť. Na stenách sa vytvorila pleseň, nábytok zapadol prachom a omietka začala opadávať. V zabudnutých kútoch sídla našli útočisko vtáky, myši či netopiere, a hoci dom nebol na prvý pohľad v katastrofálnom stave, na to, aby ste ho považovali za pekný, ste museli poriadne prižmúriť oči.

Šarapata rodinný dom zbožňovala, no i tak sa z neho pokúšala ujsť odvtedy, čo sa postavila na vlastné nohy. Vzhľadom na jej meno sa od nej šibalstvá tohto druhu tak trochu aj očakávali. Schadenfreude nebola s praneterinými huncútstvami stotožnená. Nepáčilo sa jej, že sa v noci potuluje po pozemku celkom sama. Šarapata sa však vždy vedela vynájsť. Jej predkovia nezrekonštruovali iba zovňajšok domu – vnútri vybudovali komplikovanú sieť skrýš, do ktorých sa mohla ukryť ako myš v zemi. Poznala všetky tajné uličky, špionážne otvory v obrazoch na mieste očí, falošné poličky v skriniach, ba dokonca aj prapodivné padacie dvierka. Doposiaľ sa jej podarilo nájsť tri tajné východy, no arciteta už stihla dva z nich zatarasiť.

Väčšina z týchto skrýš a nástrah nebola vyznačená v oficiálnych nákresoch, a tak sa obyvatelia domu dennodenne vystavovali miernemu nebezpečenstvu. Tajné spúšťače a smrtonosné pasce boli umiestnené aj v knižnici, kde na ne raz doplatil arcibratranec Štafla, ktorý po vytiahnutí zväzku Edgara Allana Poea spadol do hlbkej jamy. Swiftovci si preto dávali už od malička veľký pozor na to, čo čítali.

V toto popoludnie sa v dome konalo veľké upratovanie. Keď Šarapata uvidela, ako rýchlo pobehuje Kuchtička po chodbách, drhne podlahy a vymetá pavučiny, obrnila sa chráničmi na kolená. Hoci ona a ani jej sestry neboli z upratovania nadšené, práca im išla ako po masle. Kým Kuchtička držala jednou rukou pohovku (biceps mala veľký ako tri bravčové kolená), vymetali chumáče prachu i chuchvalce vlasov. Ruku k dielu priložil aj strýko Vodovír. Šarapatu dvíhal až k stropu a pomáhal jej so záchranou pavúkov.

Pracovné poobedie by nebolo vôbec zlé, nebyť tety Dedičnej, ktorá síce ako hosť nemusela upratať, no rečí mala zo všetkých najviac. Vždy, keď sa Šarapata otočila, zazrela aureolu jej svetlých vlasov. Skúmala každú jednu nepotrebnosť a komentovala jej historický pôvod. Bola ako nový kus nábytku, o ktorý sa zakaždým potknete.

„Ach, skvelé!“ zajasala Dedičná a z kozubovej rímasy zodvihla akýsi drobný predmet. „Vidíte tie iniciály? A. S. a čierna ľalia. To je symbol Auspície Swiftovej! V šestnástom storočí emigrovala do Španielska, aby predpovedala búrku, ktorá rozmetala španielske loďstvo na márne kusy. Škoda, že nevedela po španielsky a kráľ Filip jej nerozumel,“ vysvetlila. „Toto, moji milí, je dôležitá súčasť našej rodinnej histórie!“

„Veď to je osviežovač vzduchu,“ zašepkala Kuchtička strýkovi Vodovírovi do ucha. Ten mal čo robiť, aby sa nerozosmial. Jeho smiech by sa v miestnosti len tak nestratil.

Dedičná sa podozrievavo rozhliadla po miestnosti. Pohľad upriamila na Šarapatu usadenú na Vodovírových pleciach. Aj keď jej to veľmi nešlo, pokúšala sa tváriť sa nevinne.

„Je dobré, že ju nejako zamestnávajúte,“ skonštatovala a sprisahanecky sa usmiala na Kuchtičku.

„Čože? Prečo?“ zamračila sa.

„Vychovávať niekoho, kto sa volá Šarapata, musí byť náročné,“ potľapkala Kuchtičku súcitne po ramene. „S takým menom ju musíte mať stále na očiach. Ktovie, čo z nej vyrastie!“

Dedičnej slová neboli myslené zle, no i tak Šarapatu zaboľeli. Blažena nepovedala nič, no popri leštení podlahy si hlasno odfrkla. Kuchťa si zase podráždene prehodila prachovku z jednej ruky do druhej, akoby testovala rovnováhu meča. Strýko Vodovír sa pred ňu postavil ako ľadovec, aby ju oddelil od tety Dedičnej.

„Dámy, čo keby ste si radšej vypočuli príbeh o poklade?“ navrhol. „Som si istý, že Dedičná dohliadne na to, aby som ho rozpovedal historicky presne.“

Dievčatá nastražili uši a natešene pribehli k strýkovi. Príbehy vykladal pútavo a oduševnene, imitoval pri tom hlasy. Bol to ten najlepší rozprávač v okolí, kvôli ktorému už každá z nich neraz simulovala chorobu. Túžila, aby prišiel k jej posteli a rozpovedal jej príbeh z dobrodružstiev na mori.

Teta Dedičná dôležito prikývla a naznačila, aby sa Vodovír pustil do rozprávania.

„Tento príbeh je takmer taký starý ako samotní Swiftovci,“ predniesol. „Rozpovedal som ho už toľkokrát, koľko strán má náš rodinný slovník.“

„Kedysi dávno, keď bolo naše priezvisko ešte neznáme a rodinné sídlo čerstvo postavené, zomrel hlavný člen rodiny Swiftovej menom Srdcovec. Svojim trom deťom, Ohavcovi, Povďakovi a Finte, po sebe zanechal malé, no úctyhodné dedičstvo, ktoré medzi nich rozdelil rovným dielom.“

„Vedeli ste, že Finta zbožňovala *Hamleta*, a preto sa presťahovala

do Dánska?“ prerušila Vodovírovo rozprávanie teta Dedičná. „Jej príbeh je naozaj *fascinujúci*...“

Kuchtička ju zahriakla.

„Ako povedala teta Dedičná, Finta odišla do sveta a dom prenechala svojim bratom. Najstarší Povďak sa zabýval v západnom krídle,“ švihol strýko rukou a rozkýval Šarapatu zavesenú na jeho ramene, „zatiaľ čo Ohavec obsadil východné krídlo. Problém však tkvel v tom, že títo dvaja bratia boli ako deň a noc. Povďak bol síce majetný, no aj na boháčske pomery sa správal nadmerne pokorne a mravne. Bol to filantrop, dievčatá. Svoje peniaze venoval sirotincom a ľuďom v núdzi. Na druhej strane Ohavec,“ potriasol pohoršene hlavou, akoby ho poznal osobne, „miloval zlato až tak, že keby sa našiel kupec, ktorý by skúpil kosti jeho otca, vlastnoručne by ich vykopal spod zeme. So svojím podielom dedičstva mal veľké plány. Každý jeden cent investoval do akcií či ťažobného priemyslu. Peňazí mal viac než dosť, no aj to sa mu málilo. Nepáčilo sa mu, ako jeho brat hospodári. Jeho nezištnú činnosť považoval za hlúpe utrácanie. *Prenechaj mi svoj podiel, Povďak. Spravím z nás takých boháčov, ako sú králi*, nabádal Ohavec brata. Ten bol však proti, a tak medzi súrodencami narástla nevraživosť. Neprestajne sa hádali, až kým v jedno ráno nenašli Povďaka ležať v záhrade so sekerou v chrbte.“

Strýko Vodovír sa na chvíľu dramaticky odmlčal.

„Ohavca nikdy nezatkli a nevyšetrovali, no aj tak je všetkým nabetón jasné, že to on zabil svojho brata. Nech sa aj pod zem prepadnem, ak to nie je pravda.“

Šarapate pri tejto časti príbehu vždy prechádzali zimomriavky po chrbte. V sídle mali ešte stále vystavené Ohavcove portréty. Na

jednom v sále bol zobrazený ako malý chlapec. Spolu so Srdcovcom a svojimi dvoma súrodencami stál v tieni duba, ktorý kedysi rástol v predzáhradke. Keď okolo neho Šarapata prechádzala, dívala sa do Ohavcových očí a premýšľala, kde sa v ňom nabralo toľké zlo na to, aby zabil vlastného brata.

„Povďak zanechal svojej manželke a dcére peniaze, no keďže nemal mužského dediča a v tých časoch to bolo veľmi dôležité, všetok majetok vrátane peňazí pripadol Ohavcovi. Jeho bohatstvo sa tak zväčšilo. Stal sa z neho obchodník, potom šľachtic a nakoncom lord. Svoju neter oženil tak rýchlo, ako sa len dalo, a spolu s manželom ju poslal do zahraničia. V záhrade si postavil vlastný pomník, údajne na mieste, kde zavraždil Povďaka.

Čím väčšie však bolo jeho bohatstvo, tým paranoidnejšie sa Ohavec správal. Ostatných členov rodiny sa stránil, a to *najmä* preto, lebo sa obával, že niekto z nich ho okradne presne tak, ako to urobil on svojmu bratovi. Z bánk si vytiahol všetky úspory a kúpil si za ne zlato, striebro, šperky a všetko, čo malo nejakú hodnotu. Keď si nakopil cennosti ako drak, stiahol sa z verejnosti a strážil si svoj poklad. Z rodinného pozemku už nevytiahol ani päty. Uzatvoril sa do seba, prestal prijímať návštevy a komunikoval výhradne cez listy. Po jeho smrti trvalo rodinným príslušníkom viac ako týždeň, aby nabrali odvahu a prevzali si jeho telo.“

„Po týždni už musel byť mäkučký,“ dodala Šarapata morbidne. „Istotne sa mu prepadli oči, celý napuchol a potkany...“

„Dobre, dobre,“ skočila jej teta Dedičná do reči. „Myslím, že zo smrti nášho príbuzného sa nemusíme až tak radovať.“

„Keď sa úbohá Finta dozvedela o smrti svojich bratov, premochol ju ukrutný smútok. Vrátila sa nazad do Anglicka, do domu,

ktorý zdedila,“ pokračoval strýko v rozprávaní. „Ohavcove činy rodinu rozhádali, no Finta si zaumienila, že ju opäť spojí, a tak pozvala svojich príbuzných do sídla Swiftovcov na hľadanie strateného pokladu. Položila tak základy rodinnej stretávky. Bola prvou matrónou nášho rodu.“

„A čo poklad?“ opýtala sa Šarapata.

„Rodina na stretnutí preuktrala všetky zákutia sídla, no v tom roku a ani počas ďalších rokov neskôr nenašla po Ohavcovom majetku ani stopy,“ predniesol strýko Vodovír teatrálne a opäť sa odmlčal.

„Tak,“ tleskol napokon rukami, čím všetkých vystrašil. Teta Dedičná dokonca podskočila, „a zvyšok príbehu už poznáte.“

„Skvelo povedané,“ pochválila teta strýka Vodovíra. Nemohla si však odpustiť komentár: „Samozrejme, hru *Balada o Povďakovi a Ohavcovi*, ktorú napísala samotná Finta Swiftová, to nenahradí. V sobotu si ju môžete vychutnať v podaní vášho uja Divadelníka, dievčatá. A hoci je hra naozaj skvelá, nie je ani zďaleka taká vzrušujúca ako účtovné knihy našej rodiny.“

Keď začala Dedičná s prednáškou o účtovníctve, Šarapata sklzla z Vodovírovho pleca. Nenápadne sa vytratila cez chodbu s výstavou brnenia, aby mohla v tichosti pracovať na svojom tajnom projekte.

Šarapata sa pred rokom pustila do nákresu mapy. Bol to odvážny pokus o zaznamenanie každého zákutia, cestičky a úkrytu, ktorý dom ukrýval. Podľa väčšiny príbuzných bolo dôkladné zmapovanie domu nemožné, no Šarapata nebola hociikto. Mala ten správny pomer tvrdohlavosti a zvedavosti, ktorý bol dobrý buď na objavovanie únikových ciest, alebo na noc strávenú za mrežami.

Je síce pravda, že objavovanie nových miest na pozemku ju bavilo, no hlavný dôvod, pre ktorý to robila, bol, ako inak, Ohavcov stratený poklad. Šarapata už mala premyslené, ako s ním naloží, a aj keď svoje plány menila podľa nálady, vždy zahrňali nejaké dobrodružstvo. Ak by ju ktosi z príbuzných predbehol a našiel poklad skôr, od zúflosti by hádam aj vzbĺkla. Cestou do izby stretla kocúra Mosúra. Z papule mu trčalo krídlo mole veľkej ako holub.

Väčšinu tajných chodieb a izieb už Šarapata v mape vyznačila, preto sa teraz zameriavala na podozrivé obrazy. V mysterióznych príbehoch sa za nimi nachádzali nástenné trezory či mapy k pokladom, a keďže Swiftovci považovali detektívky za najbezpečnejšie a najmúdrejšie knihy v ich knižnici, nechali sa nimi inšpirovať. Za tie najškaredšie obrazy ukryli svoje tajomstvá, čo malo za následok to, že ich dom bol preplnený samými nepodarkami.

Z druhej strany mapy mala Šarapata vypísaný zoznam maľieb:

PODIVNÉ OBRAZY Z DRUHÉHO POSCHODIA KORALOVÁ SPÁLŇA

Kľbko rias (akvarel): tajný trezor, prelomený zámok, prázdny

Klaun lamentuje nad životom (olejomalba na plátne): nič

Sardinkáreň pri západe slnka (olejomalba na dreve): povolená

tehla, za ktorou je ukrytý starý denník (nuda)

Opica na hójdacom koni (skica ceruzkou):

priezor do príľahlej kúpeľne

KÚPEĽŇA

Sychravý deň na mori (pastel): nič
Morská panna hoduje na hotdogu (akvarel):
priezor do susednej spálne

CHODBA NA DRUHOM POSCHODÍ

Zátišie s miskou pistácií (pastel):
červené tlačidlo (NESTLÁČAŤ!)
Vojvodkyňa s kyslou tvárou (olejomalba na plátne): otvorený
tajný trezor, obsahuje iba plesnivý sendvič
Atramentová štúdia (tuš na papieri): nečitateľný odkaz na
zadnej strane, napísaný (asi) červenou farbou
Mniška šparajúca sa v nose (olejomalba na plátne):
skrytá šachta na bielizeň za obrazom

Podľa tohto zoznamu sa za obrazmi nenachádzalo nič nezvyčajné.

Šarapata sa oprela o stenu, z vrečka vylovila nahryznuté jablko a zvažovala svoje ďalšie kroky. Z prvého poschodia počula, ako si Blaža popri upratovaní pospevuje pesničky vo francúzštine. Na prízemí sa Kuchtička dohadovala s Fenoménu o veciach, ktoré bolo treba dokúpiť do chladničky. Ak by sa Šarapata poponáhľala, mohla preskúmať líkérovú izbu skôr, než ju niekto zbadá.

Promptne odsunula obraz s mniškou a do šachty na bielizeň odhodila ohryzok. Lepkavé ruky si utrela do tapety, ktorá sa týčila vo výklenku oproti obrazu.

Šarapata spozornela.

Namiesto tapety zacítila na bruškách prstov studený hrboľatý povrch olejomalby. Naklonila sa, aby ju preskúmala o trochu pozornejšie.

Uvedomila si, že výklenok, ktorý práve chytá, nie je vôbec výklenkom, ale plátnom rozprestierajúcim sa od podlahy až po strop. Obraz bol namaľovaný tak, aby imitoval úsek chodby. Medzi stenou a okrajom plátna sa nachádzala nenápadná úzka štrbina, ktorú by si istotne nevšimla, keby si do nej neobtrela ruky.

Šarapate sa rozbúchalo srdce. Špičky prstov zaryla do medzierky na okraji plátna. Podchvíľou si priala, aby mala také dlhé nechty ako Blaža, no na počudovanie sa obraz odsúval s ľahkosťou. Bol upevnený k tenkým pántom. Za ním sa nachádzali dvere.

Pri pohľade na ne začala Šarapata v hlave prepočítavať zlatky. Keď si však uvedomila, že na dverách nie je kľučka ani diera na zámok, zosmutnela. Jediné, cez čo mohla čosi prepchať, bola maličká dierka v rovine jej očí. Bola taká tenká ako špáradlo.

Šarapata ako správna prieskumníčka vytiahla z vrecka švajčiarsky nôž a niekoľko spiniek. Akokoľvek však do otvoru špárala, dvere sa jej nedarilo otvoriť. Nech už ich zostrojil ktokoľvek, dal si záležať na tom, aby sa cez ne nedostal len tak hocikto (dokonca ani nezbedné deti).

Hoci sa Šarapate nedarilo prebojovať sa dovnútra, nestrácala nádej. Najskôr na dvere zaklopala, potom si ľahla na koberec a cez medzierku medzi podlahou a zárubňou prestrčila nos. Z druhého vrecka na nohaviciach vytiahla zrkadielko a natočila ho do takého uhla, aby dovidela do miestnosti.

Týmto pozorovaním zistila niekoľko vecí. Podľa ozveny, ktorá

sa začala po zaklopaní šíriť, usúdila, že miestnosť za dverami je pomerne veľká. Vzduch v jej vnútri bol chladný, suchý a zapáchal po starých knihách. V odraze nebolo vidieť nič, čo znamenalo, že tam nie je okno.

Detektívky, najbezpečnejšie knihy v knižnici, ju na pátranie poriadne pripravili.

Posadila sa na podlahu a premýšľala, ako bude postupovať ďalej. Čelila veľkému problému a nevedela, či sa má doň strmhľavo pustiť, alebo ho ignorovať. Niekedy bola ignorácia lepšia, no ona nepatrila k ľuďom, ktorí by niečo nechali len tak. Odkráčať od prekážky by pre ňu znamenalo vzdať sa, a tak sa rozhodla, že načerpá silu na druhý útok. Zobrala pero a na zadnú stranu mapy dopísala:

*Nástenné plátno (olejomal'ba na plátne):
zakamuflovaná tajná izba*

Z prednej strany mapy vyznačila pri chodbe na druhom poschodí veľký červený otáznik. Nachádzal sa na mieste, ktoré doposiaľ považovala za ničím nezvyčajné.